

Πολιτική υγείας και Διοίκηση υπηρεσιών υγείας

Νικόλαος Μ. Πολύζος

Κεφ. 1

Πολιτική υγείας και διοίκηση υπηρεσιών υγείας: έννοιες και περιεχόμενο

ΚΡΙΤΙΚΗ

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (1)

Πίνδαρος (5ος αι. π.Χ.):

Η υγεία ορίζεται ως «αρμονική λειτουργία των οργάνων»

Πλάτωνας (429-347 π.Χ.):

Μια τέλεια ανθρώπινη κοινωνία θα μπορούσε να επιτευχθεί με την εναρμόνιση των συμφερόντων του ατόμου και της κοινότητας.

Το ιδανικό της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας «ένα υγιές μυαλό σε ένα υγιές σώμα» θα ήταν εφικτό, εάν οι άνθρωποι κατακτούσαν τόσο μια εσωτερική αρμονία όσο και μια αρμονία με το φυσικό και το κοινωνικό περιβάλλον

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (2)

Αριστοτέλης:

Ο άνθρωπος είναι ένα κοινωνικό ον, από τη φύση του, που τείνει να ζει σε κοινότητες, να σέβεται τα ηθικά πρότυπα και τους ηθικούς κανόνες.

Αναγκαιότητα ρύθμισης των σχέσεων στην κοινωνία για την αρμονική λειτουργία και διατήρηση της υγείας των μελών της.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (3)

Δημόκριτος:

Συνδέει την υγεία με τη συμπεριφορά, διερωτώμενος γιατί οι άνθρωποι προσεύχονται στον Θεό για την υγεία, αφού είναι ουσιαστικά υπό τον έλεγχό τους.

Ιπποκράτης:

Ήταν ο δημιουργός της έννοιας της «θετικής υγείας», που εξαρτάται από το πρωταρχικό ανθρώπινο σύνταγμα (αυτό που σήμερα ονομάζουμε γενετική), τη διατροφή και την άσκηση. Θεωρούσε ότι η σωστή διατροφή και η άσκηση είναι καθοριστικής σημασίας για την υγεία και ότι οι αλλαγές των εποχών έχουν βαθιές επιπτώσεις στο μυαλό και στο σώμα, με αποτέλεσμα άλλους τύπους κυρίαρχων νόσων κατά τη διάρκεια του χειμώνα (ασθένειες της αναπνευστικής οδού) και άλλους το καλοκαίρι (ασθένειες του πεπτικού συστήματος).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (4)

Κατά τον *Μεσαίωνα* η αντίληψη της υγείας επηρεάστηκε έντονα από τη θρησκεία και την Εκκλησία, αφού μετά την κατάρρευση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας η Εκκλησία έμεινε ως μοναδική σημαντική υποδομή που παρείχε φροντίδα στους ανθρώπους, με βοήθεια βοτάνων που καλλιεργούνταν στους κήπους των μοναστηριών.
Η «ξεχασμένη» γνώση της αρχαιότητας ανακαλύφθηκε ξανά κατά την *Αναγέννηση* και επαναπροσδιορίστηκε μέχρι σήμερα.
Κατά την περίοδο της Βιομηχανικής Επανάστασης η υγεία απέκτησε και οικονομική διάσταση, καθώς συνδέθηκε με την καλή κατάσταση και την ικανότητα εργασίας και τη μείωση απώλειας εργάσιμων ημερών λόγω ασθένειας. Κατά συνέπεια, η αξία της υγείας ήταν τέτοια που επέτρεπε και το οικονομικό κέρδος.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (5)

Όλες οι *σύγχρονες έννοιες* της υγείας, μέχρι τον ορισμό του ΠΟΥ, αναγνωρίζουν την υγεία ως κάτι περισσότερο από την απουσία ασθένειας, υπονοώντας τη μέγιστη ικανότητα του ατόμου για αυτοπεποίθηση, που θα πρέπει να εξισορροπήσει τις ανθρώπινες εσωτερικές δυνάμεις του και τις δυνατότητές του με το αίσθημα ευχαρίστησης ή δυσαρέσκειας στη σχέση του με το περιβάλλον.
Σύμφωνα με την προσέγγιση της **δημόσιας υγείας** και της κοινωνικής ιατρικής για την υγεία, δεν πρέπει μόνο να παρατηρούμε την υγεία των ατόμων αλλά και την υγεία των ομάδων και της **κοινότητας** ως αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης των ατόμων με το κοινωνικό περιβάλλον.
Σύμφωνα με την ολιστική έννοια της υγείας, η υγεία είναι μια κατάσταση στην οποία κάποιος μπορεί να λειτουργήσει καλά **σωματικά, διανοητικά, κοινωνικά** και **πνευματικά**, να εκφράσει το πλήρες φάσμα των δυνατοτήτων του μέσα στο περιβάλλον στο οποίο ζει.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (6)

Ο ορισμός της υγείας από τον ΠΟΥ (1958) περιγράφει την κατάσταση ενός ανθρώπου που απολαμβάνει πλήρη σωματική, ψυχική και κοινωνική ευεξία, και όχι μόνο την απουσία κάποιας ασθένειας ή αναπηρίας.

Ο ορισμός αυτός σήμερα μοιάζει ελλιπής, αφού δεν περιλαμβάνει προσεγγίσεις όπως:

1. τη βιολογική προσέγγιση,
2. την κοινωνικο-οικονομική προσέγγιση,
3. την πολιτισμική-κοινωνιολογική προσέγγιση,
4. την πολιτική προσέγγιση.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.1 Η έννοια της υγείας και της ασθένειας (7)

Ένα δεύτερο εννοιολογικό σημείο, που αφορά και το ονομαζόμενο κράτος πρόνοιας, έχει σχέση περισσότερο με την τέταρτη προσέγγιση, όταν δούμε πια το αγαθό της υγείας ως:

1. ιδιωτικό (νεοφιλελεύθερη άποψη),
2. δημόσιο (σοσιαλιστική άποψη),
3. ενδιάμεσο (άλλες ενδιάμεσες ή μεικτές απόψεις).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (1)

Ένας πρακτικός **ορισμός της πολιτικής** ισοδυναμεί με τον οργανωμένο εντοπισμό και τη μελέτη συγκεκριμένων και εμπειρικά αναγνωρίσιμων **προβλημάτων** με τα οποία έρχονται αντιμέτωπες οι σύγχρονες **κοινωνίες**, είτε για την παροχή δεδομένων «κοινωνικών αγαθών» (π.χ. εκπαίδευση, περίθαλψη, ασφάλιση, στέγαση, μεταφορές κ.λπ.) είτε για την αποφυγή εξίσου δεδομένων «κοινωνικών κινδύνων/ρίσκων» (π.χ. φτώχεια, ανεργία, αναλφαβητισμός, εισοδηματικές ή άλλες ανισότητες κ.λπ.).
Έτσι, ο ορισμός της πολιτικής αποκτά τους πιο διαδεδομένους επιθετικούς προσδιορισμούς που είναι «οικονομική» και «**κοινωνική**» πολιτική. Η οικειοποίηση της «κεϋνσιανής θεωρίας» από την αντίστοιχη «νεοκλασική οικονομική θεωρία» εμπέδωσε τον πρώτο, ενώ η κρίση του λεγόμενου κράτους πρόνοιας (δεκαετία 1970) έφερε στην επιφάνεια και συστηματοποίησε την πολιτική διαχείρισης του δεύτερου. Η επικράτηση της λεγόμενης «νεοφιλελεύθερης πολιτικής» ζητά τον επαναπροσδιορισμό των ανωτέρω και τη συμφωνία τους με τη λογική ή την πολιτική της «ιδιωτικοποίησης» (στην παροχή – αν όχι και στη χρηματοδότηση– κοινωνικών αγαθών).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (2)

Όσον αφορά την πολιτική με την **έννοια του πολιτικού συστήματος** περιλαμβάνει όλους τους θεσμούς, τους οργανισμούς και τις διαδικασίες που εμπλέκονται σε αυτό που ο Easton (1965) αποκάλεσε «εξουσιαστική κατανομή αξιών για τη κοινωνία» (authoritative allocation of values for society).
Οι σημαντικές για τον πληθυσμό μιας χώρας **αξίες** αυτές μπορεί να είναι καταναλωτικά αγαθά (π.χ. τηλεόραση) ή υπηρεσίες (π.χ. υγείας) ή πνευματικά αγαθά (ελευθερία λόγου, δικαιοσύνη κ.λπ.).
Το πολιτικό σύστημα λειτουργεί και αποφασίζει μέσω του **κράτους** που περιλαμβάνει τα διάφορα σώματα-θεσμούς (Πρόεδρος, Κυβέρνηση, Βουλή, Δικαιοσύνη, Στρατός κ.λπ.) που έχει συστήσει μια κοινωνία για την παραγωγή εξουσιών και την εφαρμογή των αποφάσεών της (με βάση τους κανόνες λειτουργίας του πολιτικού συστήματος).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (3)

Η **Κυβέρνηση** ως στενότερη του κράτους έννοια-θεσμός, αλλά και παράλληλα ως κυριότερος εκφραστής του, περιλαμβάνει όλους τους δημόσιους οργανισμούς (υπουργεία κ.λπ.) που παράγουν ή/και εφαρμόζουν πολιτική/ές με βασικά εργαλεία τους νόμους και τις σχετικές αποφάσεις.

Συναφή με τις (κυβερνητικές) δομές (π.χ. υπουργεία) είναι οι **δημόσιες λειτουργίες**-υπηρεσίες (υγεία, παιδεία, δημόσια έργα, εισπράξεις φόρων κ.λπ.) σε εθνικό επίπεδο (π.χ. ΕΟΔΥΥ, ΕΟΠΥΥ, ΕΟΦ κ.ά.), αποκεντρωμένο επίπεδο (ανάλογα με τις βαθμίδες αυτοδιοίκησης, η Περιφέρεια, η Νομαρχία, ο Δήμος) ή τοπικό επίπεδο (π.χ. νοσοκομείο).

Το πολιτικό σύστημα περιλαμβάνει και ολοκληρώνεται με τα **πολιτικά κόμματα**, αυτό που αποκαλούμε **ιδιωτικό τομέα** (π.χ. στον χώρο της υγείας την ιδιωτική ασφάλιση, τις ιδιωτικές μονάδες υγείας, τις φαρμακευτικές εταιρείες κ.λπ.) και τους **ψηφοφόρους** (είτε ως άτομα είτε ως μη κυβερνητικές οργανώσεις).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (4)

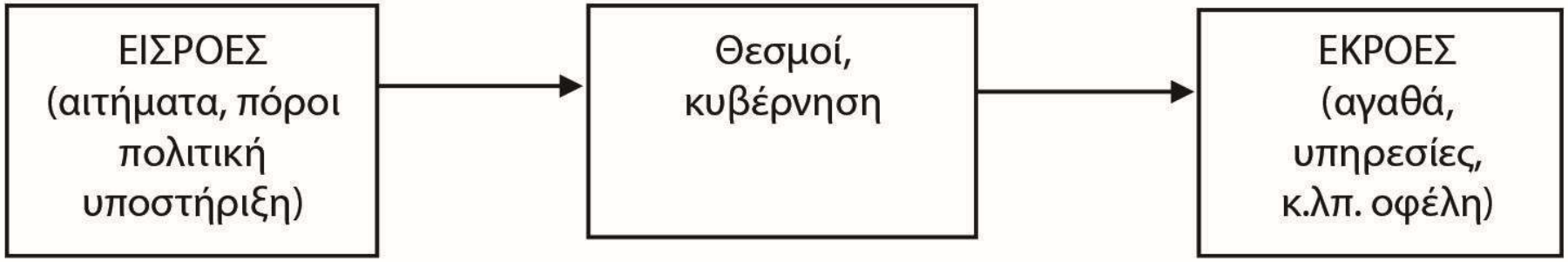

ΣΧΗΜΑ 1.1 Σχηματική διαδικασία «παραγωγής» πολιτικής του πολιτικού μας συστήματος

Πηγή: Ν. Πολύζος, Σημειώσεις & παρουσιάσεις «Πολιτική Υγείας», 2016 ΤΚΔΠΕ-ΔΠΘ.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (5)

Τα επόμενα ερωτήματα είναι **α**. πώς η **πολιτειακή δομή** επιτρέπει ή ενθαρρύνει τη **συμμετοχή των πολιτών** στη διαμόρφωση της δημόσιας πολιτικής (π.χ. υγείας και λοιπών υπηρεσιών που διαμορφώνουν το δίκτυο κοινωνικής προστασίας) και **β**. ποιες είναι οι **αξίες** και τα πιστεύω των **πολιτών** για την **πολιτική** και τους θεσμούς της (σημείο κρίσιμο στις σημερινές κοινωνίες).

Οι απαντήσεις προϋποθέτουν την εξέταση του τρόπου **συμμετοχής** των πολιτών, δηλαδή: α. **άμεσος** (με τις ενώσεις καταναλωτών ή ασθενών, άλλες δημοτικές-κοινοτικές-διαμερισματικές επιτροπές κ.ο.κ.) και β. **έμμεσος** (μέσω των βουλευτών ή άλλων εκλεγμένων αυτοδιοικητικών οργάνων).

Αυτό οδηγεί αυτόματα στη διαφοροποίηση των **πολιτικών συστημάτων** που, π.χ. κατά τον Blondel (1990), οι διαφορές τους εντοπίζονται από τρεις ερωτήσεις:

α. Πόσο δημοκρατικό (συμμετοχικό) είναι το πολιτικό σύστημα και οι αποφάσεις;

β. Πόσο (φιλ)ελεύθερα ή εξουσιαστικά διαμορφώνονται οι αποφάσεις (μετά από εξέταση και δημόσια συζήτηση εναλλακτικών λύσεων ή την επιβολή μίας);

γ. Υπάρχει ισότιμη ή ανισότιμη κατανομή αγαθών και υπηρεσιών στο τέλος;

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.2 Έννοια και περιεχόμενο πολιτικής και πολιτικού συστήματος (6)

Οι ερωτήσεις αυτές τελικά ομαδοποιούνται στις εξής πέντε κατηγορίες:

α. δημοκρατικό-ελεύθερο σύστημα (liberal-democratic), π.χ. χώρες της ΕΕ,
β. ισότιμο-εξουσιαστικό σύστημα (egalitarian-authoritarian), π.χ. Κούβα,
γ. παραδοσιακό-ανισότιμο (traditional-inegalitarian), π.χ. Σαουδική Αραβία,
δ. λαϊκό-λαϊκιστικό (populist), π.χ. χώρες της Αφρικής,
ε. εξουσιαστικό-ανισότιμο (authoritarian-inegalitarian), π.χ. δικτατορίες.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.3 Ορισμός διαδικασίας και προτυποποίηση πολιτικών επιλογών (1)

Πολιτική, τελικά, σημαίνει επιλογή μη αντικρουόμενων **στόχων** και μέσων για την επίτευξη μη αντικρουόμενων **αποτελεσμάτων** μεσο- και μακροπρόθεσμα.
Η έκφραση μιας κυβερνητικής πολιτικής δεν «φυλακίζει» τα γεγονότα, αλλά αναδεικνύει και λύνει τα προβλήματα (Ignatief 1992).
Οι Hogwood & Gunn (1984) δίνουν στην πολιτική **ορισμούς** όπως **α**. σύνολο τομέα δραστηριοτήτων (π.χ. οικονομική ή κοινωνική πολιτική), **β**. έκφραση ενός γενικού στόχου (π.χ. πάταξη διαφθοράς), **γ**. μια συγκεκριμένη πρόταση ή ένα πρόγραμμα (π.χ. βελτίωση πανεπιστημιακής ή νοσοκομειακής πολιτικής).
Η Walt (2004) ως **πολιτική** αναφέρει μια σειρά αλληλοσυνδεόμενων **δραστηριοτήτων** με σκόπιμα ή μη σκόπιμα αποτελέσματα για τον πληθυσμό αναφοράς (και τελικά winners & losers).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.3 Ορισμός διαδικασίας και προτυποποίηση πολιτικών επιλογών (2)

Όλες αυτές οι έννοιες έχουν περισσότερο επιχειρησιακή άποψη και δίνουν βάρος στην πολιτική **διαδικασία** και την **προτυποποίηση** των πολιτικών **επιλογών** (όπως αυτές εφαρμόστηκαν στις δυτικές κοινωνίες). Οι διάφοροι τύποι και επίπεδα πολιτικής φαίνονται στον Πίνακα 1.1.

Τα **στάδια** διαμόρφωσης της πολιτικής υγείας είναι:

1. ορισμός του προβλήματος και αναγνώριση λύσεων,
2. απόφαση πολιτικής (στόχοι, ποιος, πώς, πού κ.λπ.),
3. εφαρμογή πολιτικής (πόροι, συμμετοχή, ανάθεση κ.λπ.),
4. αξιολόγηση πολιτικής (μηχανισμοί και αποτελέσματα).

Τα **πρότυπα** (models) πολιτικής υγείας (Lindblom 1957, Etzioni 1967) είναι:

1. ορθολογικό (rational),
2. ιστορικό-αυξητικό (incremental),
3. μεικτό (mixed scanning).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.3 Ορισμός διαδικασίας και προτυποποίηση πολιτικών επιλογών (3)

ΠΙΝΑΚΑΣ 1.1 Τύποι και επίπεδα πολιτικής

Τύποι/ Επίπεδα	**«Υψηλές» πολιτικές**	**«Χαμηλές» πολιτικές**
Τύπος πολιτικής	Μάκρο- ή Συστημική	Μίκρο- ή Τομεακή
Επίπεδο πολιτικής	Κυβέρνηση, Υπουργείο/α	Περιφέρεια, Δήμος, Μονάδα Υγείας
Παράδειγμα πολιτικής	Ιδιωτικός τομέας, μισθοί, δημόσιες υπηρεσίες	Πρόληψη καρκίνου, εμβολιασμοί κ.λπ.

Πηγή: Ν. Πολύζος, Σημειώσεις & παρουσιάσεις «Πολιτική Υγείας», 2016 ΤΚΔΠΕ-ΔΠΘ.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.4 Σημασία και μηχανισμοί παραγωγής πολιτικών υγείας (1)

Πολιτική υγείας είναι (ή περιέχει) δραστηριότητα/ες που επιδρούν σε μια θεσμική ομάδα που περιλαμβάνει οργανισμούς φροντίδας υγείας, υπηρεσίες ή προγράμματα υγείας, καθώς και τη χρηματοδότηση αυτών, με στόχο τη βελτίωση της δημόσιας υγείας πολιτών - ασθενών.

Ο κυριότερος **μηχανισμός** παραγωγής πολιτικής υγείας είναι η θέσπιση **προτεραιοτήτων** και οι κατάλληλες **επιλογές** που γίνονται από τους παράγοντες που συμμετέχουν στη διαδικασία αυτή (σχηματικά φαίνεται στο Σχήμα 1.2).

Στην Ελλάδα, όταν αναφερόμαστε στην (εθνική) πολιτική (π.χ. υγείας), αναφερόμαστε σχεδόν πάντα στην επάρκεια των υποδομών και στην οργάνωση των υπηρεσιών και λιγότερο σε πολιτικές που λύνουν προβλήματα προστασίας της δημόσιας υγείας.

Η πολιτική υγείας στη χώρα μας χρειάζεται **μηχανισμούς** (Ζηλίδης 2005):

1. παρακολούθησης παραγόντων, επιπέδων και δεικτών υγείας,
2. διαμόρφωσης εθνικών στόχων υγείας,
3. ανάπτυξης εθνικών πολιτικών και επίλυσης προβλημάτων.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.4 Σημασία και μηχανισμοί παραγωγής πολιτικών υγείας (2)

Κέντρα παραγωγής μηχανισμών πολιτικής υγείας στη χώρα μας είναι:

1. Υπουργεία (Υγείας, Οικονομίας κ.ά.),
2. Κεντρικό Συμβούλιο Υγείας (ΚΕΣΥ),
3. Διοικήσεις Υγειονομικών Περιφερειών (πρώην ΠεΣΥΠ νυν ΥΠε),
4. Αυτοδιοικητικοί και Ασφαλιστικοί Οργανισμοί (ΚΕΔΕ, ΕΟΠΥΥ),
5. Επιστημονικοί Οργανισμοί (ΕΟΔΥ, Ινστιτούτα κ.λπ.),
6. Ιδιωτικός Τομέας Ασφάλισης και Υπηρεσιών Υγείας,
7. Βιομηχανία Βιοϊατρικής τεχνολογίας (ΒΙΤ) και Φαρμάκου,
8. Ειδικοί Τομείς (ΟΚΑΝΑ, ΚΕΘΕΑ κ.λπ.),
9. Μη Κυβερνητικοί Οργανισμοί (Γιατροί χωρίς σύνορα, ενώσεις πρώην ή νυν πασχόντων κ.λπ.),
10. Άλλοι (θα αναλυθούν διεξοδικά).

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.4 Σημασία και μηχανισμοί παραγωγής πολιτικών υγείας (3)

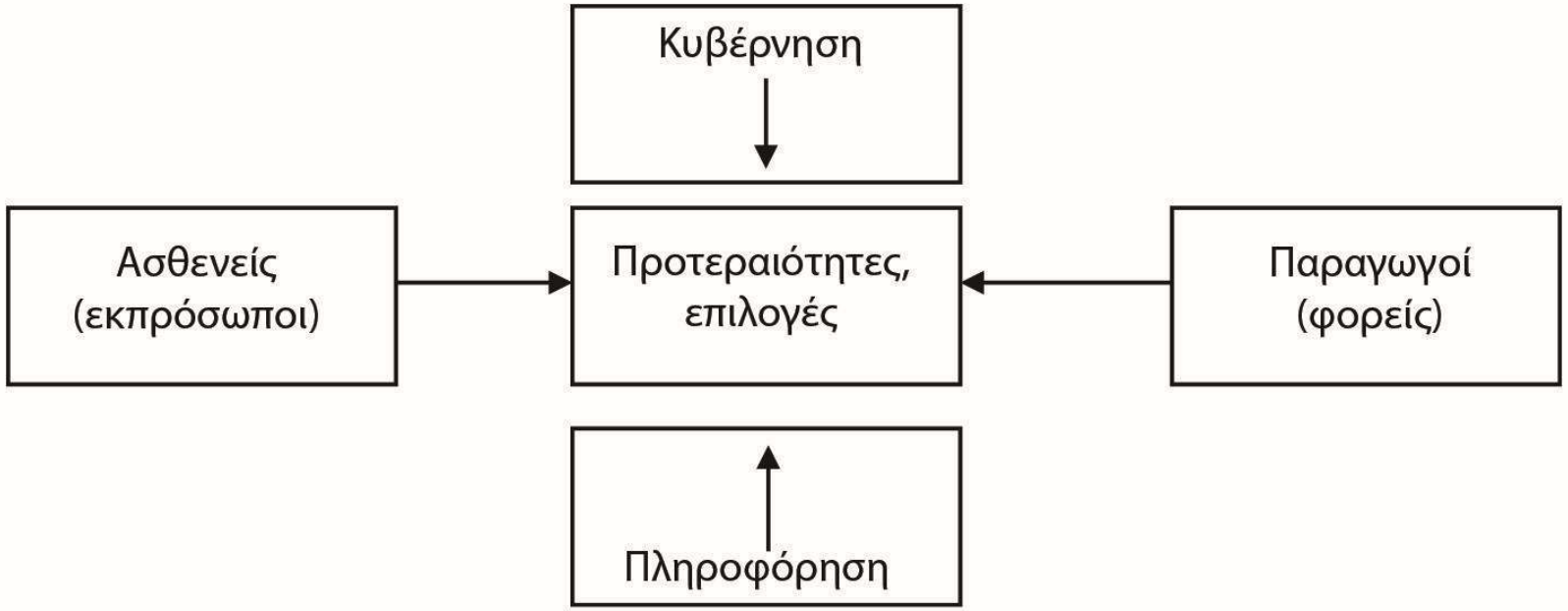

ΣΧΗΜΑ 1.2 Μηχανισμός παραγωγής πολιτικής υγείας

Πηγή: Ν. Πολύζος, Σημειώσεις & παρουσιάσεις «Πολιτική Υγείας», 2016 ΤΚΔΠΕ-ΔΠΘ.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.5 Στόχοι και αξιολόγηση πολιτικών υγείας (1)

ΠΙΝΑΚΑΣ 1.2 Στόχοι του ΠΟΥ για την Ευρώπη του 21ου αιώνα

Τομέας Δράσης	Στόχοι	Περιεχόμενο
Ισότητα στην υγεία, **Αλληλεγγύη** στη δράση	1-2	-Ισότητα υγείας (εσωτερικά), -Αλληλεγγύη υγείας στην Ευρώπη
Βελτίωση υγείας του πληθυσμού	3-5	-Προστασία υγείας μητέρας/παιδιού, -Διασφάλιση ποιότητας ζωής στους +65
Πρόληψη νοσημάτων-κακώσεων	6-9	-Μείωση μεταδοτικών νοσημάτων, -Μείωση κακώσεων βίας–ατυχημάτων, -Βελτίωση ψυχικής υγείας
Πολυτομεακή στρατηγική για διατήρηση της υγείας	10-14	-Υγιεινό, ασφαλές φυσικό περιβάλλον, -Υγιεινός τρόπος ζωής (όχι αλκοόλ, καπνός, ναρκωτικά κ.λπ.), -Υγιεινοί χώροι διαβίωσης, εργασίας
Σύστημα υγείας (προσανατολισμένο στο αποτέλεσμα)	15-18	-Εξασφάλιση πρόσβασης, -Εξασφάλιση ποιότητας, -Εξασφάλιση χρηματοδότησης-πόρων, -Ανάπτυξη ανθρώπινων πόρων
Πολιτική διαχείρισης **αλλαγών** (μεταρρυθμίσεων)	19-21	-Διασφάλιση έρευνας-πληροφόρησης, -Κινητοποίηση εταίρων, -Ανάπτυξη εθνικών πολιτικών

Πηγή: Ζηλίδης 2005.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.5 Στόχοι και αξιολόγηση πολιτικών υγείας (2)

Βασικό στοιχείο σύνδεσης μεταξύ στόχων και αποτελεσμάτων αποτελεί η **αξιολόγηση** και η **έρευνα** διαπίστωσης αν οι ακολουθούμενες πολιτικές πέτυχαν ή χρειάζονται διορθωτικές κινήσεις.

Η αξιολόγηση και η έρευνα μπορεί να γίνεται από:
α. **συλλογή δεικτών** από τους θεσμικά νομιμοποιημένους προς τούτο οργανισμούς,
β. **επιστημονική έρευνα** από εξειδικευμένους επιστήμονες ή κέντρα αναφοράς,
γ. **έκφραση γνωμών - προτάσεων** από τα ενδιαφερόμενα κατά περίσταση μέρη.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.5 Στόχοι και αξιολόγηση πολιτικών υγείας (3)

ΠΙΝΑΚΑΣ 1.3 Συνθήκες με τις οποίες αναδεικνύονται η έρευνα και η αξιολόγηση

Χαρακτηριστικά έρευνας - αξιολόγησης	***Τρόποι - είδη***	***Συνθήκες που συμβάλλουν***
Στοιχεία (δείκτες)	Τεχνοκρατικοί, ακαδημαϊκοί κ.ά.	Διασαφήνιση προβλήματος, εναλλακτικές λύσεις, συμφωνία (consensus panels)
Ιδέες (διάχυση)	Δίκτυα πολιτικής, μακράς πνοής	Αβεβαιότητα, πλουραλισμός, πολλές λύσεις
Επιχειρήματα (κοινωνικός αντίκτυπος)	Πολιτική συμφωνία με ομάδες συμφερόντων	Συγκρούσεις, περαιτέρω έρευνα

Πηγή: Ν. Πολύζος, Σημειώσεις & παρουσιάσεις, 2016 ΤΚΔΠΕ-ΔΠΘ.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.5 Στόχοι και αξιολόγηση πολιτικών υγείας (4)

Στοχοθεσία μιας νέας πολιτικής υγείας στην Ελλάδα:

1. Διανεμητική **αποδοτικότητα** στη χρηματοδότηση του συστήματος υγείας με συναφή στόχο την **ισότητα-ισοτιμία** στην πρόσβαση και στην κατανομή πόρων.

2. Τεχνική **αποδοτικότητα** των μονάδων υγείας με απολύτως συναφείς στόχους την **αποτελεσματικότητα** και την ποιότητα των υπηρεσιών υγείας, καθώς και την ικανοποίηση ασθενών και ανθρώπινου δυναμικού.

3. Ανάπτυξη εθνικών (και περιφερειακών) ολοκληρωμένων (πολυτομεακών**) πολιτικών δημόσιας υγείας** και ΠΦΥ (συνεχής πρόσβαση στον πολίτη) με σκοπό την πρόληψη-προαγωγή-προστασία της υγείας του πληθυσμού,

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

1.5 Στόχοι και αξιολόγηση πολιτικών υγείας (5)

Στοχοθεσία μιας νέας πολιτικής υγείας στην Ελλάδα:

4. Ενδυνάμωση του ρόλου και **συμμετοχή του πολίτη** μέσω της επαρκούς ενημέρωσης-πληροφόρησης του ασθενή-πολίτη και της απλοποίησης των διαδικασιών.

5. Πολιτικές **διαχείρισης** αλλαγών **χρηματοδότησης** με συνέχιση της αποκέντρωσης-περιφερειακής οργάνωσης, με ολοκληρωμένη περίθαλψη όλων των βαθμίδων προς τον πολίτη-ασθενή.

6. Εθνική στρατηγική διασφάλισης **ποιότητας** με διασφάλιση της τεκμηριωμένης λήψης αποφάσεων, με ασφάλεια και διαφάνεια, και σαφή επίπτωση στη χρηματοδότηση των μονάδων και υπηρεσιών υγείας.

© 2024 Εκδόσεις Κριτική

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με τον Ν. 2121/1993 και τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975)